

Sygn. akt I C 639/14 upr.

Na rozprawie w dniu 27 listopada 2014

Stawili się : za powoda nikt zawiadomiony prawidłowo.

Pozwany nie stawił się pomimo należytego zawiadomienia o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień – ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności. Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2014

Sąd Rejonowy w Brzegu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Halina Bułkowska-Boberska

Protokolant st. sekr. sądowy Danuta Klimek

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2014 r.

w B.

sprawy z powództwa

P. N. S. F. I. Z. we W.

przeciwko

A. M.

o zapłatę

1. powództwo oddała,
2. kosztami postępowania obciąża powoda w zakresie poniesionym.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt I C 639/14

UZASADNIENIE

Powód P. N. S. F. I. Z. z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. M. kwoty 963,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu żądania podniósł, iż w drodze umowy cesji zawartej z c. A. z siedzibą we W. nabył w stosunku do pozwanego wierzytelność z tytułu zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem umowy bankowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14.10.2009 roku powód zawarł z c. A. umowę bankową o numerze (...). W dniu 27 września 2013 r. powód zawarł z poprzednim wierzycielem umowę przelewu wierzytelności. W wyciągu ksiąg rachunkowych Funduszu

objętych cesją widnieje zadłużenie w kwocie żądanej pozwem dotyczące pozwanego wynikające z umowy kredytowej zawartej z cedentem.

Powód pismem z 20.02.2014 roku dokonał wezwania do zapłaty.

Dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności,
- wykaz z ksiąg rachunkowych,
- wezwanie do zapłaty ,
- zawiadomienie o cesji wierzytelności – k. 22

Sąd zważył, co następuje:

Art. 339 § 1 k.p.c. stanowi, że jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W takim wypadku stosownie do treści paragrafu drugiego powołanego przepisu przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W przedmiotowej sprawie Sąd, w oparciu o powołany artykuł wydał wyrok zaoczny. Pozwany mimo prawidłowego wezwania na rozprawę i doręczenia mu odpisu pozwu wraz z załącznikami nie stawił się na wyznaczone posiedzenie, jak również nie złożył w sprawie żadnych pisemnych czy też ustnych wyjaśnień, a jednocześnie nie wnosił o przeprowadzenie rozprawy w jego nieobecności (art. 340 k.p.c.).

Orzekając zatem co do istoty sprawy, Sąd oparł się na twierdzeniach powoda oraz dołączonych przez niego do pozwu dokumentach, które co do swojej prawdziwości nie budziły uzasadnionych wątpliwości.

Art. 6 k.c. stanowi, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

O ile powód wykazał fakt zawarcia umowy przelewu wierzytelności, która obejmowała swoim zakresem zadłużenie pozwanego, o tyle w żaden sposób nie udowodnił faktu istnienia zobowiązania w tej właśnie kwocie pomiędzy wierzycielem pierwotnym, a pozwanym, które warunkuje treść ewentualnego stosunku prawnego powoda z pozwanym, a tym samym wpływa na treść merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Powód nie dołączył do pozwu pierwotnej umowy zawartej pierwotnym wierzycielem, z której to umowy przedmiotowa wierzytelność ma wynikać, nie przedłożył również żadnych dokumentów, czy rachunków dowodzących wysokości zadłużenia pozwanego. Swoje roszczenie powód opiera wyłącznie na umowie cesji i dołączonym do niej wykazie wierzytelności, z których wynika tylko tyle, że umowa została zawarta i obejmuje zadłużenie pozwanego w kwocie wskazanej w częściowym wykazie wierzytelności.

Sam wykaz z ksiąg rachunkowych, przy braku jakiegokolwiek dowodu istnienia zobowiązania pomiędzy pozwaną a pierwotnym wierzycielem, nie mógł stanowić podstawy uwzględnienia powództwa. Żądanie nie zostało bowiem w ten sposób udowodnione (art. 6 k.c.).